

Uno Solinger

Mångkultur i Pingströrelsen i Sverige

HUR BÖR MAN förstå ämnet ”*Mångkultur inom den svenska Pingströrelsen*”? Det går naturligtvis att uppfatta på olika sätt. Enligt statistik från Statistiska Centralbyrån (SCB) fanns i Sverige i slutet av 2012 cirka 1,5 miljoner utlandsfödda svenskar av en befolkning på 9,7 miljoner. Statistik över andelen medlemmar med invandrarbakgrund inom Pingströrelsen saknas. Men det är rimligt att andelen utrikesfödda inom Pingströrelsen i Sverige ökar i takt med att fler människor invandrar till Sverige. Eftersom Pingströrelsen finns representerad i snart sagt varje nation i världen, har de svenska pingstförsamlingarna under senare år tagit emot medlemmar från många olika systerkyrkor i världen. Men det finns skillnader i teologi och församlingskultur, om man jämför de olika systerkyrkorna i världen med den svenska pingströrelsen. Människor med olika nationalitet och olika erfarenheter av tron kan under gynnsamma omständigheter skapa mervärden. Men för att detta ska vara möjligt behövs öppenhet hos den lokala församlingen. Jag kommer i min framställning att beskriva hur några församlingar i Sverige har lyckats att integrera nysvenskar och skapat en positiv dynamik.

Ämnet ”mångkultur inom den svenska Pingströrelsen” går också att se ur ett internt perspektiv. Idag kan man höra talesättet – ”skillnaden mellan kyrkor inom ett samfund kan vara lika stora som skillnaderna mellan olika samfund”. Jag vet inte om det stämmer för alla kyrkor, men när det gäller svensk pingströ-

relse finns idag stor variation mellan församlingar när det gäller gudstjänstfirande och förhållningssätt. Min egen spaning säger mig att den ”andliga topografin” var mer homogen under min uppväxttid i Pingströrelsen under 50 och 60-talet. En gudstjänst då var tämligen likartad, oavsett vilken församling man besökte. Öppenhet för karismatiska uttryck kunde då kombineras med en ordning som gav trygghet.

Innan jag går vidare med frågor kring ”intern församlingskultur i Pingströrelsen” och hur en växande andel invandrade trosyskon påverkar den idag, vill jag jämföra den urkristna församlingens dynamik med skeendet kring pingströrelsens framväxt. Måhända är framställningen något spekulativ och svår att leda i bevis, men det är åtminstone intressant att ställa frågor kring eventuella likheter beträffande begreppet mångkultur.

Pingstdagens väckelse och pingströrelsens början vid Azusa Street

Den folkskara som lyssnade till aposteln Petrus predikan på pingstdagen utgjordes av judar, eller som evangelisten Lukas skriver; *fromma judar från alla länder under himlen* (Apg. 2:5). De som kom till tro den dagen hade förutom ett judiskt arv också en kunskap om språk och miljöer från de olika platser varifrån de hade sina rötter – uppräknningen av regionerna finns i bibeltexten (Apg.2:9–11). De första kristna levde, precis som vi, i en mångkulturell miljö.

Fanns det också en skiftande bakgrund bland de troende i Los Angeles varur den moderna Pingströrelsen emanerat? Enligt verket ”Pingströrelsens Historia band 1”¹ startade den moderna pingströrelsen på 312, Azusa Street den 9 april år 1906 när ”Anden föll med mäktig kraft” över en bönegrupp i centrala Los

¹ Se Jan-Åke Alvarsson s. 1 Pingströrelsen del 1 – Händelser och utveckling under 1900-talet. Redaktion: Claes Waern, Jan-Åke Alvarsson, Olof Djurfeldt, Ivar Lundgren, Erik Ekman, Magnus Wahlström. Libris förlag 2007

Angeles. På kort tid fick den nya rörelsen en snabb spridning över världen. För en pingstvän är det naturligt att tänka att Andens närvaro var den avgörande faktorn för rörelsens raska spridning. Men det fanns självklart bidragande orsaker som t.ex. kontaktnät mellan den Nya och Gamla världen.

Man kan fråga sig om sammansättningen av medlemmar i ledningsgruppen för verksamheten vid Asuza Street bidrog till rörelsens snabba spridning på ort och ställe och senare över världen. Gruppen hade vad man kan kalla en ”mångkulturell framtoning”. Den bestod av amerikaner av europeiskt och afrikanskt ursprung; där fanns män såväl som kvinnor, olika samhällsklasser var representerade med betoning på de sämst lottade i samhället. Den främste ledaren i gruppen, pastor William Seymour, var född slav, men hade blivit en fri man, utbildat sig till pastor och anställdes av en församling i Los Angeles. Men på grund av sin förkunnelse om det pastor Seymour kallade ”Andens dop” blev han avskedad. Han blev sedan ledare för en grupp människor som längtade efter en personlig upplevelse av Anden.

Gruppen möttes i olika hem och utgjorde embryot till den verksamhet som senare startades under enkla förhållanden på Azusa Street. Medlemmarna i denna grupp blev en ledningsgrupp för det andliga skeendet. I gruppen fanns ett kvinnligt ledarskap genom Lucy F. Farrow som var mest andligt erfaren i gruppen (55 år) och som var mentor för pastor Seymour. I gruppen fanns även svenskfödde Andrew Johnsson (född Anders Gustaf Jonsson från Skövde)² som i ett inledande skede fick stor betydelse för förmedlandet av pingströrelsens budskap till Sverige. Man kan inte utesluta att denna blandning av ledare av män och kvinnor, med olika etniska bakgrunder och hudfärg bidrog till rörelsens snabba spridning.

² Se Jan-Åke Alvarsson s. 1 Pingströrelsen del 1 – Händelser och utveckling under 1900-talet. Redaktion: Claes Waern, Jan-Åke Alvarsson, Olof Djurfeldt, Ivar Lundgren, Erik Ekman, Magnus Wahlström. Libris förlag 2007.

Församlingskultur inom Pingströrelsen i Sverige

Variationer i församlingskultur kan rimligtvis ha flera orsaker. Kanske den främsta är närvaron av trossyskon från olika delar av världen. Men en bidragande orsak till mångfald tror jag kan ha att göra med en ”identitetskris” som jag anser kännetecknat Pingströrelsen i Sverige under senare årtionden. Dess självbild har präglats av en framgångskultur som var naturlig under inledningsfasen, när många kom till tro och när troende från andra samfund anslöt sig till den nya rörelsen. Men när tillväxten avklingade³ utmanades självbilden. Ett sökande efter nya framgångskoncept blev en naturlig reaktion på en självbild som skavde. Sökandet har ibland resulterat i ett återvändande till pingströrelsens rötter. Men allra mest har det, tror jag, resulterat att man försökt hämta inspiration från den internationella pingströrelsen som har haft betydande framgångar.

Under slutet av 70-talet blev pastor Paul Yongi Cho från Seoul i Sydkorea en förebild för många, när den församling han grundat växte mycket lavinartat. Många ledare reste till Sydkorea för att studera den växande koreanska pingströrelsen. Pastor Chos betoning av den personliga tron som medel till framgång på olika områden i livet blev starten i Sverige för den inriktning som en tid kallades för ”framgångsteologi”.

Jag skulle kunna fortsätta att berätta om ”Montrealväckelsen” och flera liknande händelser i andra länder som somliga försökt ”importera” till Sverige. Men de importerade recepten för andlig väckelse visade sig vara närmast verkningslösa. Så småningom har erfarenheterna lett till en växande insikt om att ”andligt uppvaknande” svårligen låter sig importeras – och även till övertygelsen att trovärdiga andliga skeenden till sin natur är ”ende-

³ Se Annika Björk, s. 314 Pingströrelsen del 1 – Händelser och utveckling under 1900-talet. Redaktion: Claes Waern, Jan-Åke Alvarsson, Olof Djurfeldt, Ivar Lundgren, Erik Ekman, Magnus Wahlström. Libris förlag 2007.

miska” – det vill säga beroende av lokala förhållanden. De kan växa ur verklighetens mylla genom de trons människor som står stadigt med båda fötterna på jorden.

Parallellt med att utvecklingen inom Pingströrelsen under senare år gått mot en fastare organisatorisk samordning genom bildandet av Trossamfund Pingst Fria Församlingar i Samverkan (Pingst FFS) år 2004, kan man se en fortsatt mångfald beträffande form, struktur och gudstjänstfirande bland församlingarna. Mångfalden har blivit möjlig genom en samsyn i viktiga teologiska och organisatoriska frågor. Det finns idag flera nystartade församlingar som hittar nya former för gudstjänst och församlingsliv. De nya församlingarna attraherar ofta yngre och sekulariserade människor och når även många invandrare. Men det finns även exempel på ”gamla” församlingar som växer, exempelvis ”Connect Church” (tidigare kallad för Gileadförsamlingen i Göteborg) som haft en stark tillväxt med nytillskott av sekulariserade människor och invandrare som kommit till tro.

Invandrare i svenska pingstförsamlingar

Närvaron av invandrare med erfarenhet av ”pingstmiljö” från sina hemländer har blivit allt vanligare. Men redan efter andra världskrigets slut fanns ett flyktingarbete⁴ inom Pingströrelsen – det vill säga – ett försök att möta flyktingars sociala och fysiska behov. Under och efter andra världskriget anlände ”tyska krigsbarn” och flyktingar från olika delar av Europa, Mellanöstern och Baltikum. Men senare decenniers (1970-talet och framåt) numerärt större flöden av flyktingar har tydligare påverkat pingstförsamlingarna. Under mitten av 1980-talet blev den s.k. flyktingpastorn Nils Sjöström, då verksam i Trelleborg, en ”rikskändis” för sitt orädda

⁴ Se Bertil Bengtsson, s. 219 Pingströrelsen del 2 – Verksamheter och särdrag under 1900-talet, redaktörer: Claes Waern, Jan-Åke Alvarsson, Olof Djurfeldt, Ivar Lundgren, Eric Ekman, Magnus Wahlström, Libris förlag.

engagemang för nyanlända flyktingar trots motstånd och hot från motståndare⁵.

Under senare årtionden har det bland nyanlända flyktingar kommit trossyskon från t.ex. Centralafrika och Latinamerika där pingströrelsen är stark. Det har ibland inneburit ett positivt tillskott i församlingarnas gemenskap. Genom pingströrelsens av tradition starka sociala engagemang⁶ har också människor med muslimsk tro eller annan trostillhörighet ibland hittat till pingstförsamlingarnas gemenskap.

Hur har mottagandet av invandrare sett ut historiskt? Det började redan tidigt, även om en samlad dokumentation saknas, hävdar pastor Bertil Bengtsson som ägnade mycket tid åt flyktingkontakter under 1980- och 90-talen. Historiskt har svensk pingströrelse varit en starkt missionerande rörelse i Sydamerika – en av de största brasilianska pingströrelserna startades av svensk mission – och i Centralafrika och i Asien. Den som i likhet med undertecknad växt upp inom pingströrelsen har fått många influenser från internationell mission och andra kulturer, vilket säkert bidragit till den mångkulturella prägel pingströrelsen har idag. De invandrade trossyskonen kommer ofta från kulturer där det är naturligt att tala om tron i vardagen, en vana de försöker behålla i Sverige, vilket ”sticker ut” i vår sekulariserade miljö. Ibland kan kulturkrocken i mötet med svensk församlingsmiljö bli så provocerande att en pingstvän från andra delar av världen har svårt att känna sig hemma.

Jag kommer i det följande att peka på några framgångrika försök till mottagande och integration av invandrare idag men utan anspråk på att kunna ge en heltäckande bild. Det är svårt att veta hur den s.k. ”genomsnittliga pingstförsamlingen” ser ut.

5 Se Annika Björk, s. 294 Pingströrelsen del 1 – Händelser och utveckling under 1900-talet. Redaktion: Claes Waern, Jan-Åke Alvarsson, Olof Djurfeldt, Ivar Lundgren, Erik Ekman, Magnus Wahlström. Libris förlag 2007.

6 Se Ulrik Josefsson s. 285 Liv och övernog – en studie i den tidiga pingströrelsens spiritualitet.

Helt klart är dock att andelen invandrare i församlingarna ökat markant under senare år.

Samtal med pastor Kristina Johansson i Filadelfiaförsamlingen i Högsby

Kristina Johansson är pastor i Högsby, en liten kommun i Kalmar län, där det idag finns en växande pingstförsamling med ca 120 medlemmar, drygt femtio procent är utrikesfödda. Trots att Högsby kommun avfolkas, sjuder det av liv och framåtanda i församlingen. Jag frågar pastor Kristina vad som var början till det positiva mottagande som invandrare fått i församlingen. Hon svarar att Högsby kommun sedan ett antal år tillbaka tagit emot många flyktingar och att det funnits en positiv inställning till invandrare i församlingen. Men något avgörande skedde för 26 år sedan då en familj från Peru flyttade till samhället. De gick först runt i olika kyrkor men kände sig efter en tid hemma i pingstförsamlingen. Mannen hade varit pastor i sitt hemland och ville medverka till att invandrare skulle kunna känna sig hemma i församlingen. Familjens hem var alltid öppet för barnens klasskamrater och mot nya människor i allmänhet.

Jag frågade om mottagandet i församlingen blev lika positivt när människorna från andra kulturer var på plats i kyrkan. Pastor Johansson svarade att församlingen under alla år varit öppen mot nya människor och att det funnits en öppen famn särskilt hos några av de äldre medlemmarna. På frågan om vilka folkgrupper som varit mest framträdande, berättar hon att det varit olika vågor av folkgrupper. Först kom sydamerikaner, bland annat från Chile, Peru och Salvador och därefter Centralafrikaner där många hade en tydlig identitet som pingstväänner. Under senare år har det kommit flyktingar från muslimska länder som Kosovo, Iran, Irak, Syrien och Afghanistan. Högsby har också fått ta emot en europeisk invandring från länder som Rumänien, Tyskland och Holland.

Kristina Johansson berättar att det idag finns en stabil grupp

nysvenskar i församlingen, men att det fortfarande anländer nya flyktingar som väntar på uppehållstillstånd. Hos oss är det alltid människor som kommer och går, säger pastor Kristina. I församlingen har närvaron av människor från andra kulturer och språk blivit en välsignelse och glädje för oss, säger pastorn och citerar en äldre församlingsmedlem som sagt ”jag vet inte vilka alla är eller vad de heter, men det är så roligt att få hälsa på dem!”. Kristina säger att varje invandrare har möjlighet att möta någon som bryr sig, och för första gången i Sverige är någon intresserad av att lyssna till deras livsberättelse. Kristina har mött nysvenskar som berättat att det var i Pingstkyrkan de för första gången hörde någon i Sverige säga ”Du är välkommen till oss!”.

Kristina Johansson berättar vidare att församlingen har fyra gudstjänstlokaler, varav tre kyrkor utanför centralorten. Vi har dubbla gudstjänster tre av fyra söndagar, och en gång i månaden samlas alla från de fyra enheterna till gemensam gudstjänst i Högsby. Hur ser gudstjänsterna ut hos er? frågar jag. Det är olika, svarar Kristina. I Fågelfors ansvarar medlemmarna med invandrarbakgrund själva för gudstjänsten, vilket gör att den varar minst två timmar i stället för en och en halv, en annan skillnad är att huvudspråket inte blir svenska. Kristina berättar att hon försöker medverka i Fågelfors en gång i månaden. Då blir det i alla fall en predikan på svenska, säger hon. I gudstjänsten dröjer det en timma innan predikanten kan börja tala, och den timman fylls av bön, lovsång och personligt vittnesbörd. Det är mer liv och rörelse i gudstjänsten än vad vi är vana vid i en ”normal pingstförsamling”. Här är det alltid människor som gensvarar på förkunnelsen, säger hon. Även inslaget av barn som rör sig i gudstjänstrummet är markant – Kristina säger – ”ska man predika där måste man tåla att det finns barn som rör sig”. Av Kristinas minspel förstår jag att hon trivs i den annorlunda miljön.

Hur ser gudstjänsten ut en vanlig söndag i huvudkyrkan? I vår församling är det viktigt att svenskar och nysvenskar medverkar tillsammans, säger Kristina. Är det en strategi som ni tycker är

viktig? Ja, det är viktigt att alla kan både förstå och förmedla något till andra. Finns det något annat som är typiskt för gudstjänsten? Ja, i Högsby sjunger vi alltid på flera olika språk och det översätts hela tiden direkt till nya invandrare i bänkarna.

Vad bidrar nysvenskarna med? Deras närvaro gör att vi ständigt har ett ”missionalt” fokus, svarar Kristina. Vi har därför en växande andel nysvenskar. Idag har mer än 50 procent invandrarbakgrund, vilket även påverkar styrelsesammansättningen där 3 av 9 delegater är nysvenskar.

I ett tidigare publicerat reportage i medlemstidningen Pingst om församlingen i Högsby från september 2006, noterar jag att andelen invandrare då var 30 procent, att jämföra mot dagens dryga 50 procent. Artikelrubriken var då ”här är inte invandrare eller svensk”.

Samtal med Dan Salomonsson i Uppsala Pingstförsamling

Dan Salomonsson är pastor i Uppsala Pingstförsamling med cirka 1000 medlemmar. Han berättar att varje lördagskväll träffas olika språkgrupper (sex olika grupper) i kyrkan för att fira gudstjänst på olika språk. Det är cirka 500 personer med utländsk härkomst som firar gudstjänst inom församlingens gemenskap varje vecka.

Dessutom finns i församlingens huvudgudstjänst, som samlar runt 1000 personer, trossyskon med annat språk än svenska som modersmål. Antingen har de lärt sig svenska tillräckligt bra så att de förstår, eller också följer man gudstjänsten med tolkning till engelska eller spanska (ibland översätts till andra språk). Pastor Dan uppskattar att det sammantaget finns cirka 1500 personer som betraktar Pingstförsamlingen i Uppsala som sitt andliga hem. Dock tillhör inte alla i formell mening församlingen, men räknar sig ändå som en del av församlingens gemenskap. Pastor Dan tror på en generös hållning gentemot invandrade kristna, som kommer från kulturer där man inte brukar ha medlemskap i den formella mening som är vanligt i en svensk frikyrkoförsamling.

I ledningsgruppen för församlingen finns idag ett flertal ledare med utländsk bakgrund. Dan Salomonsson ser församlingens öppenhet som något naturligt som berikar hela församlingsmiljön.

Samtal med pastor Urban Ringbäck Smyrnaförsamlingen i Göteborg

Utanför Smyrnakyrkan dök för några år sedan plötsligt upp en grupp iranier, som desperat letade efter plats där de kunde samtala om orättvisor som de blivit utsatta för och hur de kunde hjälpa varandra, berättar pastor Urban Ringbäck. Det handlade om en grupp iranier som tyckte de blivit orättvist behandlade av svenska myndigheter. När pastor Urban och församlingsledningen välviligt öppnade kyrkan, fick gruppen möjlighet att samlas för att dryfta sina funderingar och frågor. Detta skapade ett positivt intryck av Smyrnakyrkan som ledde till att flera ur den iranska gruppen blev intresserade och började besöka gudstjänsterna. Inom en ganska snar framtid kom flera till tro på Kristus, och efter ytterligare en tid lät flera iranier döpa sig, vilket är ett stort steg för någon med muslimsk bakgrund. Invandrare från Iran känner sig dessutom ofta övervakade av representanter från hemlandet som sysslar med övervakning av medborgarna.

Många iranier från Göteborg känner idag att Smyrnakyrkan blivit deras speciella mötesplats, och under några år har utvecklingen fortsatt genom att allt fler iranier kommit till tro. Det har gjort att församlingen under senare år har haft betydligt högre dopsiffror än vad som varit fallet under senare år. Exemplet från Göteborg antyder betydelsen av öppenhet för de olika behov som nysvenskar har och som ofta har svårt att göra sin röst hörd.

Samtal med pastor Antonio Kiasisua från Patmosförsamlingen i Bredäng

Pastor Antonio Kiasisua levde sina första nio år i Kongo Kinshasa och flydde därefter med familjen till Angola. Vid 24 års ålder flydde han ensam landet för att undkomma tvånget att göra militärtjänst och kom slutligen till Sverige och Stockholm. Antonio och några kristna vänner med ursprung i Centralafrika började då samlas till bön i olika hem i västra Stockholm. År 1995 hade gruppen växt och de behövde hitta en större lokal som kunde rymma dem alla. De tog kontakt med Filadelfiaförsamlingens i Stockholm församlingsgrupp i Bredäng, där pastor Antonio och flera av hans vänner då bodde. Vid den tiden funderade Filadelfia i Stockholm på om de skulle fortsätta verksamheten i Bredäng, där gruppen hade minskat kraftigt i antal. Intresset från Antonios grupp var en av de faktorer som gjorde att Filadelfiaförsamlingen satsade på verksamheten i Bredäng genom nyanställd pastor för den svenska verksamheten och öppnade kyrkan för pastor Antonios grupp. Den afrikanska församlingsgruppen kunde nu hålla sina gudstjänster i kyrkan.

Idag heter gruppen "Patmosförsamlingen" och har fortfarande Pingstkyrkan i Bredäng som mötesplats. Församlingen är idag en fristående pingstförsamling, ansluten till Pingst FFS och består nu av drygt 200 medlemmar från olika generationer och flera olika språkgrupper. Jag frågar stillsamt varför de bildat egen församling, och pastor Antonio svarar att det skulle gått lika bra att dela gudstjänst med den svenska församlingen, men att det stött på ett visst motstånd från den svenska gruppen. Jag frågar också pastor Antonio vilket språk de använder i sin verksamhet bland barn och ungdomar. Han berättar att all barn- och ungdomsverksamhet har svenska som förstaspråk. Han motiverar det med att nästa generation kommer att ha en svensk språklig identitet och att de vill göra det möjligt för ungdomarna att integreras i vanliga svenska församlingar. Pastor Antonio berättar också att den svenska församlingsgruppen i Bredäng nu har ca 200 aktiva medlemmar.

Vad kan man lära av mångkulturella miljöer i Pingst i Sverige?

Erfarenheterna från Bredäng visar att det kan uppstå synergieffekter i skärningspunkten mellan ”vanliga” svenska församlingar och invandrargrupper/församlingar. Pastor Antonio har, tycker jag, lärt sig förstå den svenska kontexten och bygger en liten men växande församling på ett förståndigt sätt. De ”sköter sig själva” men finns ändå nära en traditionell församling. Förhoppningsvis kommer unga människor kunna hitta en förankring i en svensk församling, som gör det möjligt för tron att överleva utanför invandrarförsamlingens hägn. Det är intressant att pastor Antonio har dragit nytta av samarbetet med Filadelfiaförsamlingen i Stockholm, som har många erfarenheter kring relationen mellan svenska församlingar och invandrargrupper.

Filadelfia har erfarenhet av församlingsgrupper med olika språklig identitet. Efter andra världskriget flydde många från Baltikum till Sverige, och Filadelfia i Stockholm hade under många år en estnisk församlingsgrupp, som möttes i en särskild mindre lokal i Rörstrands slott kallad ”Estniska kapellet”. För ett tiotal år sedan lade den estniska gruppen ner sin verksamhet och det gamla kapellet används nu för andra ändamål. I Filadelfia i Stockholm, liksom i många större pingstförsamlingar, arbetar man medvetet för att integrera invandrargrupper i församlingarna för att kunna bygga hållbar invandrarverksamhet över tid.

Den sammanhållning och öppenhet som kännetecknar församlingen i Högsby är intressant och förmodligen sällsynt positiv. Den miljö de har skapat är välkomnande för både invandrade och svenska pingstvännar. Miljön förutsätter att man lär av erfarenheter, och att nya svenskar aktivt tar del i en gemenskapsskapande process. Verksamheten kräver lyhördhet för behoven av själavård och social omsorg som finns bland dem som kommer ur svåra erfarenheter av trauman, konflikter och förluster. Olika kulturer och språk kan också bli en källa till missförstånd och misstänksamhet, varför man

ständigt behöver lära sig att förstå och lyssna på varandra. Exemplet Högsby visar att resultatet kan bli mycket givande. Istället för att skapa förvirring kan olikheter och skiftande sätt att uttrycka tron på bli en tillgång. I Högsby kan församlingen inte tänka sig att arbeta på något annat sätt än genom att inkludera, välkomna och försöka integrera nya människor. Församlingsmiljön i Högsby är varm och medmänsklig och ett uttryck för den kristna trons väsen.

Exemplet från Smyrnaförsamlingen i Göteborg, som för övrigt haft en seriös verksamhet med särskilt anställd pastor för olika invandrargrupper under minst ett 20-tal år, visar att det i specifika situationer kan ha en avgörande betydelse att visa medmänsklig omsorg om utsatta människor. Det verkade inte vara något märkvärdigt alls, de bara öppnade sina lokaler så att iranierna kunde mötas. Men när utsatta invandrare mötte generositet från religiösa företrädare i det nya landet hände någonting. Det verkar som medmänsklig och spontan kärlek berör människor på djupet.

Pingstförsamlingen i Uppsala, som öppnar sin kyrka för dem som kanske inte har samma tradition och betoningar som svensk pingströrelse, har visat på en väg till enhet och sammanhållning mellan kristna. Det verkar som Uppsala Pingsts generositet öppnar dörrar för både invandrade kristna och för den svenska församlingen.

I den församling jag arbetar sedan 1995, Pingstförsamlingen i Kalmar, har vi sedan drygt tio åt tillbaka översatt huvudgudstjänsten till engelska. Det har varit positivt att som enda kyrka i Kalmar göra det möjligt för engelsktalande att ta del av gudstjänsten. Det har inneburit nya kontakter och en liten, men växande grupp invandrare i församlingen. I samband med byggandet av en ny kyrka, Lorensbergskyrkan, som invigdes för två år sedan, frågade en representant för en spansk-portugisisk bönegrupp i staden, om de kunde använda vår nya kyrka som mötesplats för deras samlingar, vilket vi bejakade. Detta har lett till en ökad mångfald och en ytterligare spänst och till att församlingen börjat tolka gudstjänsten även till spanska. Även kör- och musikverksamheten har blivit en möjlighet för invandrare att delta i.

Från detta anspråkslösa försök till översikt om ”Mångkultur i Pingströrelsen i Sverige” återvänder jag till mina vanliga sysslor med förnyad tro på medmänsklig kärlek och evangeliets gränsöverskridande förmåga. Jag tänker också på ett uttryck som återkommer i Uppenbarelsebokens ögonblicksbilder av den himmelska församlingen inför Guds och Lammets tron. För Gud är det väsentligt, ja alldeles nödvändigt att människor, från alla olika indelningar som tänkas kan (folk, stammar, språk och länder), är representerade i den himmelska världen!

Och se, en stor skara som ingen kunde räkna, av alla folk och stammar och länder och språk. De stod inför Lammet klädda i vita kläder med palmkvistar i sin händer. Och de ropade med hög röst: Frälsningen finns hos vår Gud, som sitter på tronen, och hos Lammet.

PASTOR UNO SOLINGER är fil. kand. och har genomfört ett uppmärksammat nybygge för Pingstförsamlingen i Kalmar.

LITTERATUR

Jan-Åke Alvarsson (2007) i *Pingströrelsen del 1 – Händelser och utveckling under 1900-talet*. Redaktion: Claes Waern, Jan-Åke Alvarsson, Olof Djurfeldt, Ivar Lundgren, Erik Ekman, Magnus Wahlström. Libris förlag 2007.

Bertil Bengtsson (2007) i *Pingströrelsen del 2 – Verksamheter och särdrag under 1900-talet*, redaktörer: Claes Waern, Jan-Åke Alvarsson, Olof Djurfeldt, Ivar Lundgren, Eric Ekman, Magnus Wahlström, Libris förlag.

Annika Björk (2007) i *Pingströrelsen del 1 – Händelser och utveckling under 1900-talet*. Redaktion: Claes Waern, Jan-Åke Alvarsson, Olof Djurfeldt, Ivar Lundgren, Erik Ekman, Magnus Wahlström. Libris förlag 2007.

Ulrik Josefsson (2005) *Liv och övernog – en studie i den tidiga pingströrelsens spiritualitet*. Artos & Norma Bokförlag, Skellefteå.